

**PRAVÁ RUKA
K. H. FRANKA**

**SS-STANDARTENFÜHRER
ROBERT GIES
V PROTEKTORÁTU**

**EMIL HRUŠKA
& JACQUELINE GIESOVÁ**

PRAVÁ RUKA
K. H. FRANKA

EMIL HRUŠKA
& JACQUELINE GIESOVÁ

PRAVÁ RUKA
K. H. FRANKA

SS-STANDARTENFÜHRER
ROBERT GIES
V PROTEKTORÁTU

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Emil Hruška, 2019

Photos © archiv J. Giesové, archiv E. Hrušky, ČTK,
Národní archiv, 2019

Cover Art © Lukáš Tuma, 2019

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-227-1 (print)

ISBN 978-80-7557-798-6 (ePub)

ISBN 978-80-7557-799-3 (mobi)

ISBN 978-80-7557-800-6 (pdf)

Obsah

Úvodem: Jak to všechno začalo.....	7
Můj děd, vrah, který nikdy nebyl odsouzen	9
Protectorát Čechy a Morava: K. H. Frank přichází	16
Hitler v Praze	18
Frank státním tajemníkem	22
Frankova pravá ruka	26
Kdo byl Robert Gies?	32
Robert Gies za nacismu.	34
Giesova kariéra v SS a SD	37
Význam a moc Dr. Giese v Praze.....	38
Skok vpřed časem	40
(Zastávka „WWW“)	41
Podzim 1939 v Praze.....	47
Robert Gies, rodina, děti... ..	53
„Řešení české otázky“ aneb doba memorand	62
„Politická vojáci“ hospodářství (Adolf, Schleyer a jiní).....	70
Adolfovo memorandum	72
Heydrich na Hradě	78
Stanné právo.....	83

Kdo měl v rukou korunovační klenoty?	85
Germanizace prostoru	95
Druhý boj o Giese	97
Heydrichiáda	99
Lidice	102
Děti po popravených.	108
V čele ministerského úřadu.	119
Třetí „boj o Giese“	121
Portugalská spojka	123
Střípky (1944)	129
Velký úklid (1945)	133
Hledá se Robert Gies	136
Útěk z Prahy	141
Marie Giesová před soudem.	144
Robert Gies a Češi.	149
Robert Gies vyšetřován	151
Řízení se zastavuje!	157
Zájem o Giese trvá?	159
Poslední roky	161
Otec mi odkázal svůj pocit viny	
Rozhovor Emila Hrušky s Jacqueline Giesovou	163
Základní prameny a literatura.	191

Úvodem: Jak to všechno začalo

V roce 2015 vydalo Nakladatelství Epoque Hruškovu knihu *Pán protektorátu. K. H. Frank známý a neznámý*. Jedna z jejích kapitol se jmenovala *Záhadný Robert Gies aneb Případ Frankova důvěrníka* a byla pak publikována také samostatně. Dne 5. srpna 2017 dostal Emil Hruška tento e-mail: „Vážený pane Hruško, bohužel neumím česky, proto Vám píši německy. Na internetu jsem našla Váš článek o Dr. Robertu Giesovi a nechala jsem si jej přeložit. Pan Hemman z nakladatelství *Engelsdorfer Verlag* (vydavatel jiné Hruškovy knihy v SRN – pozn. aut.) byl tak laskav a dal mi Vaši e-mailovou adresu. Onen Robert Gies je mým dědečkem. Já sama jsem ho osobně nikdy nepoznala, zemřel v roce 1974 a nikdy nebyl vzat k odpovědnosti za své hrozné zločiny. Jeho vztah se svým synem (mým otcem) byl velmi zatížen, také a hlavně kvůli dědové činnosti v Praze. Můj otec na něj velmi naléhal, a přesto se mu nedostalo odpovědí. Po mnoho let jsme se můj otec a já zabývali historií Roberta Giese st. Jeho druhou ženu, kterou ve svém článku také zmiňujete, jsem ještě poznala, ale i ona o minulosti urputně mlčela. Před několika roky zemřela. Já sama jsem na základě faktů, které jsem sama získala, měla před nějakým časem před studenty přednášku v památníku Haus der Wannsee-Konferenz. Můj otec a já bychom byli velmi rádi, kdybyste nám snad mohl dát nějaké další informace.

*Srdečné pozdravy z Berlína
Jacqueline Giesová“*

Emil Hruška obratem odpověděl a nato se rozběhla čilá korespondence, zprvu obsahující „pouze“ výměnu informací, ale pozvolna stávající se komunikací budoucího „tvůrčího tandemu“ Giesová-Hruška. Ze společné práce se zrodilo možná kuriózní přátelství: přátelství vnučky Standartenführera SS a synovce českého odbojáře. Výsledkem společné práce je tato kniha. Jejím smyslem není mapovat, byť jen stručně, celou historii Protektorátu Čechy a Morava, to už učinili mnozí jiní, povolanejší, ačkoliv Robert Gies se jako „pravá ruka“ Karla Hermanna Franka do protektorátní historie výrazně a nesmazatelně zapsal. Mizivý prostor, jež mu doposud vyčlenila poválečná nejen česká historiografie a publicistika je ve značném nesouladu s významem, jaký Robert Gies měl na protektorátní dění. Jacqueline Giesové a Emilu Hruškovi šlo především o to zasadit život a činnost Roberta Giese zejména v letech 1939–1945 do určitých souřadnic, jejichž body jsou některé události, v nichž Robert Gies figuroval, a osoby, které tuto „pravou ruku“ K. H. Franka znaly, respektive poznaly. Je třeba rovněž uvést, že práci na této knize ztěžoval obecně platící nedostatek informací o Robertu Giesovi, což se týká archivních pramenů i rodinných zdrojů. Takže koneckonců tu hustší, tu řidší rozprostření fakt a soudů o Robertu Giesovi do oněch souřadnic bylo snad nejen správné, ale hlavně nutné.

Podstatnou částí knihy jsou osudy příbuzných Roberta Giese po skončení druhé světové války – v prvé řadě jeho jediného syna Roberta. Celý život Roberta Giese ml. byl těžce poznamenán nacistickou minulostí jeho otce. Robert Gies ml. trpěl od svého mládí až do smrti pocitem viny za svého otce a snažil se tuto převzatou „vinu“ úporně a čestně překonat. Jeho „vyrovnávání se s minulostí“, personifikovanou Robertem Giesem st., převzala Jacqueline Giesová. Přáním jejího otce bylo, aby se česká veřejnost seznámila s tím, kdo byl Robert Gies st. a jak na něj pohlížejí jeho syn a vnučka.

Berlín – Praha – Cheb, 2019

Můj děd, vrah, který nikdy nebyl odsouzen

„Jmenuji se Jacqueline Giesová. Můj dědeček Robert Gies se narodil v roce 1902 v Kolíně nad Rýnem. Studoval práva, promoval v roce 1925 a v roce 1927 nastoupil do vyšší správní služby. V roce 1931, rok po svatbě, přišla na svět moje teta Hedda. V roce 1933 vstoupil můj dědeček do NSDAP a o dva roky později (1935) do SS. V roce 1936 se narodil můj otec, který rovněž dostal jméno Robert. Od roku 1937 byl můj dědeček uvolněn ze státní služby a působil v pověstné Heydrichově Bezpečnostní službě (SD), nejprve v Kolíně a pak v Berlíně.

V roce 1939 přesídlil Robert Gies st. s rodinou do Prahy a stal se tam osobním tajemníkem Karla Hermanna Franka. Ten byl v té době „vyšším velitelem SS a policie“. Podléhal mu veškerý represivní aparát na okupovaném území bývalého Československa. Rok po smrti Reinharda Heydricha, v roce 1943, se stal K. H. Frank státním ministrem a tím nejmocnějším mužem v Protektorátu. Můj děd, jako jeho nejbližší důvěrník, byl jmenován šéfem ministerského úřadu. V té době se můj otec se svou sestrou a matkou vrátili do Trieru, neboť Giesovi se v roce 1941 rozvedli. Ještě v tom samém roce se můj děd podruhé oženil a jeho dcera Herta, nevlastní sestra mého otce, se narodila v Praze.

Byl-li teror proti Židům a Čechům veden od začátku okupace s netušenou brutalitou a krutostí, pak ještě mnohonásobně vzrostl po atentátu na Heydricha. Nejznámější je asi masakr v Lidicích. Protože se Němci domnívali, že atentátníci měli v této vesnici komplice, byly Lidice srovnány se zemí. Všichni muži od šestnácti let věku byli zastřeleni a ženy byly deportovány do koncentračního tábora Ravensbrück. Děti, odtržené od svých rodičů, byly z větší části rovněž zavražděny. Některé z nich byly

Gies nezvykle v civilu (s Frankem v Černínském paláci 7. 10. 1941)

dány do německých rodin k ‚převýchově‘. S vesnicí Ležáky se stalo to samé. Všechny rozkazy k těmto hrůzným činům šly přes psací stůl mého děda. Nejen že je podepsal a nařídil, ale rovněž je spoluvymýšlel. Tisíce lidí byly během jeho služební doby v Praze odsouzeny k trestu smrti, zavlčeny do koncentračních táborů, umučeny a zavražděny.

V roce 1945, na konci války, se mému dědovi podařilo uprchnout. Vyvázl tak odsouzení za své zločiny, zatímco jeho představený Frank byl v Praze oběšen. Podle své pozdější výpovědi se můj děd dostal 8. května 1945 společně s Frankem do amerického zajetí. To v roce 1957 potvrdil v průběhu vyšetřování také jeden ze spoluobviněných, který ale také řekl, že od 9. května 1945 mého děda už neviděl. Podařilo se mému dědovi uprchnout z amerického zajetí, nebo do něj vůbec nepadl? Jeho druhá žena Marie Giesová a malá dcera zůstaly v Praze. Tato moje nevlastní babička pak strávila jeden rok ve vyšetřovací vazbě, dcera byla dána do pěstounské péče. Český soud odsoudil Marii Giesovou na jeden rok do vězení, takže hned po vynesení rozsudku byla propuštěna a vysídlila do západního Německa. Se svou dcerou se nejprve uchýlila k příbuzným svého muže do Kolína nad Rýnem, později žila jako hospodyně u jednoho faráře. Toto spojení s katolickou církví v Kolíně představoval páter Heinrich Ostermann. Dlouho byl přítelem rodiny Giesových a zřejmě také pomohl mému dědovi skrýt se v jednom klášteře.

Dcera sestry mého děda, Ilse Fabisová (tedy sestřenice mého otce) si vzpomíná, že Robert Gies st. se krátce po skončení války objevil u své sestry, která žila se svou rodinou a matkou rovněž v Kolíně, údajně byl na útěku a prosil o přístřeší. Ale ‚domácímu pánovi‘, tedy švagrovi mého děda, se to zdálo být příliš ožehavé a tak pomohla válečnému zločinci zmizet mocná katolická církev.

Robert Gies st. se pak jmenoval ‚Peter Corres‘. Svou druhou ženu navštěvoval a jeho dcera jej měla dlouho za ‚strýčka‘.

Můj otec, na konci války devítiletý, věřil tomu, že jeho otec nežije. To mu řekla jeho matka. Ta žila s dětmi u svého bratra v Trieru a dostávala vdovskou rentu po ‚mrtvém‘ muži. Její bratr, který měl jako člen SA lékařskou praxi i během války, se na jednom lékařském kongresu konaném v Kolíně počátkem padesátých let dozvěděl, že jeho švagr, tedy Robert Gies st., je naživu. To už opět používal své pravé jméno a vedl domov mládeže Charity. Advokáti radili mé babičce, aby to neoznámila. Ztratila by tak svůj vdovský důchod doposud jí vyplácený po ‚mrtvém‘ manželovi.

Asi v roce 1952 dostal můj otec konečně adresu mého děda. Napsal mu a poprosil jej o setkání. Na všechny otázky týkající se jeho činnosti v Praze odpovídal děd vyhýbavě nebo vůbec ne. Rovněž příbuzní v Trieru se drželi zpátky. Můj otec ale četl zprávy v tisku o krutostech nacistů, sledoval začínající procesy s nimi a stále znovu se vyptával. Žádné odpovědi však nedostal. V roce 1958 si jeho matka myslela, že spatřila svého bývalého manžela v jednom televizním pořadu o Lidicích. Můj otec se vypravil do vysílače a znovu a znovu se na ten film díval. Nedokázal ale děda identifikovat.

Moje teta Hedda se vdala velmi mladá za jednoho amerického vojáka a odešla do USA. Až do konce svého života už nepromluvila německy. Ani když si občas telefonovala s mým otcem.

V roce 1959 bylo zahájeno první vyšetřování mého děda. Šlo rovněž o odpovědnost za Lidice. Nezodpovězené otázky mého otce stále více trápily. Robert Gies st. s ním opět přerušil kontakt. Teprve v roce 1962 se znovu sblížili. Můj otec teď při své návštěvě Münsteru poprvé viděl svou nevlastní matku a sestru. Děd v té době pracoval v Münsteru u Lastenausgleichsamt (vyrovnání

břemen souvisejících s porážkou Německa, zejména pokud šlo o přesídlení – pozn.). Podléhal tehdy tzv. denacifikaci? O tom nic nevím.

V roce 1963 byl můj děd obviněn z usmrcení českých občanů. Žalobu podalo Československo jménem Svazu protifašistických bojovníků. Proces skončil v roce 1964 v Dortmundu osvobozením mého děda. Ten nikdy nepykal za své zločiny. Následovaly sice protesty veřejnosti před úřadem, kde děd pracoval, ale ty vedly jen k tomu, že musel předčasně z úřadu odejít. Odsouzen nikdy nebyl.

Děd zemřel v roce 1974, aniž by byl kdy vzat k odpovědnosti za své zločiny. K mnoha otázkám mého otce, které zůstaly bez odpovědí, se přidávaly další. Ani na ně mu nebylo odpovězeno. Naopak, příbuzní na něj naléhali, aby tu „starou historii“ nechal konečně na pokoji. Můj otec ale nepovolil a tak došlo k rozchodu s příbuznými. Otec chtěl dostat odpověď na otázku, zda byl jeho otec vrahem a jakou roli hrál v dobách nacismu. Nadále pátral, ale Robert Gies st. se v běžné literatuře na dané téma nacházel podivně zamlženě. V žádné z příslušných knih jméno Robert Gies neobjevil. Proč? Byla doba „studené války“ a jen málo západních badatelů mělo možnost provádět rešerše v archivech východního bloku. Panovalo klima vzájemného obviňování. Západní Německo nemělo žádný zájem na tom, stavět před soud své válečné zločince, kteří se mezitím etablovali jako honorární občané. Sám můj otec se neosmělil vydat se nahlédnout do pražských archivů. Myslel na to, jaké zločiny spáchal jeho otec a bál se, že jako syn za ně bude stíhán. Má přece stejné jméno. Dokonce mně, své dceři, zakazuje ještě v roce 1984 zúčastnit se školního zájezdu do Prahy: „Neseš jeho jméno. Bojím se o tebe!“

Až v roce 1997 narazil v jednom článku v deníku *Berliner Zeitung* na jméno mého děda. V tomto článku prezentovali dva mladí historikové svůj několikaletý výzkum týkající se dětí z Lidic. Můj otec oba kontaktoval a získal od nich další materiály. Poprvé viděl černé na bílém důkazy zločinů, jichž se dopustil jeho otec. Konečně dostal odpověď na otázky, které ho zaměstnávaly po celé mládí. To, co se dlouho domníval, se potvrdilo: jeho otec je spoluodpovědný za smrt tisíců lidí.

V té době jsem se se svým otcem velmi sblížila. Hodně jsme o tom tématu mluvili a já jsem mu pomáhala s dalšími rešeršemi. Náhle jsem pochopila, proč jsem jako dítě a dívka měla takové problémy se svým otcem. Byl stále tak uzavřený a vůči mně málo emocionální. To mě jako dítě velmi zraňovalo. Teď chápu, kteří duchové jej po léta trápili.

Potom jsme pátrali společně. Na internetu jsem našla mnoho fotografií svého děda. Když jsem je otci ukázala, přišly dlouho zasuté vzpomínky. Vyprávěl mi třeba o jedněch narozeninách, kdy mu bylo pět nebo šest let. Měli v Praze celý biograf jen sami pro sebe a dívali se na *Sněhurku* od Walta Disneye. Tento film byl v 'Třetí říši' zakázán. Žádné kino jej neuvádělo. Můj otec, jako syn nacistického pohlavára, jej směl vidět. Vzpomínal si na ohromnou vilu s velkou zahradou a mnoha služebnými, kde v Praze žili. Jak jsem později zjistila, šlo o arizovaný majetek jedné židovské rodiny...

A tak vrhají zločiny mého děda stále své dlouhé stíny: každou knihou o holocaustu, již čtu, každým filmem, na který se dívám a při nekončících rešerších na internetu týkajících se 'Standartenführera Dr. Roberta Giese'. Já nemohu jeho zločiny odpykat. Nedokázala jsem osvobodit svého otce od jeho trýznivých duchů. Ale mohu udržovat vzpomínku živou a pokusit se

osvítit pravdu o zločinech svého děda, které byly příliš dlouho zamlčovány a nikdy nebyly odsouzeny.“

Z přednášky v památníku „Dům konference ve Wannsee“ poprvé uskutečněné před studenty dne 8. června 2017 a poté opakované. V tomto domě u berlínského Velkého jezera Wannsee se dne 20. ledna 1942 konala pod Heydrichovým předsednictvím pověstná konference patnácti nacistických funkcionářů, kteří zde do detailů připravovali masové vyhlazování Židů (holokaust). V roce 1992 byl v tomto domě otevřen památník holokaustu se stálou expozicí.

Protektorát Čechy a Morava:

K. H. Frank přichází

V březnu 1939 se zmrzačené Česko-Slovensko, tedy republika zvaná též druhá, dostalo soustředěnou péčí Adolfa Hitlera do agónie. Záminkou k obsazení zbytku českých zemí měl být „vnitřní rozvrat“, Berlínem připravovaný od podzimu předchozího roku. Hlavní roli při likvidaci Česko-Slovenska měla sehrát německá menšina v českých zemích, slovenští separatisté fašistického ražení, reprezentovaní Hlinkovou slovenskou lidovou stranou, a horthyovské Maďarsko, usilující o anexi zbytku Zakarpatské Ukrajiny a části Slovenska. Příslušníci německé menšiny (tvořilo ji na 200 tisíc osob) byli vedeni k tomu, aby Čechy, notně osekávané po Mnichovu, neopouštěli, udržovali v provozu německé vysoké školy a spolky a připravovali se na uskutečnění dalších provokačních akcí – až přijde čas. Ten přišel s 11. březnem a dny následujícími. Nacistický tisk a rozhlas, podobně jako na podzim roku 1938, hnal do obrátek protičeskou propagandistickou kampaň, provokující a agresivní Němci v Čechách v ní byli opět vydáváni za oběti „teroru a šikanování“, poměry v Česko-Slovensku byly prý nesnesitelné.

Došlo k zásadnímu rozkolu mezi českou a slovenskou politickou reprezentací, inscenovanému především z vůle

Německé říše. Pražská vláda nařídila na Slovensku vojenský zásah, ke kterému došlo v noci z 9. na 10. března. Hitler podněcoval slovenské separatisty, potřeboval, aby proklamovali samostatný stát, odtržený od Čech, potřeboval ten celkový a tragický rozvrat, aby říšská vlajka dominovala Pražskému hradu.

Předseda odstavené slovenské autonomní vlády Jozef Tiso byl pozván na 13. března do Berlína. Ministr zahraničí Ribbentrop mu oznámil, že Adolf Hitler je rozhodnut Česko-Slovensko zlikvidovat a nabídl Slovensku záštitu nad okamžitým vyhlášením jeho samostatnosti. Nato mluvil Tiso s Hitlerem, kterého ujistil, že se „může na Slovensko spolehnout“. Ještě z Berlína nechal Tiso svolat slovenský sněm. Ten pak 14. března 1939 vyhlásil „Slovenský stát“ pod německou ochranou.

Také ukrajinští nacionalisté na Zakarpatské Ukrajině, nejvýchodnější části Česko-Slovenska, v čele s předsedou autonomní vlády Vološinem, chtěli vyhlásit samostatnost pod egidou Německa a ráno 14. března o tom informovali německého konzula v Chustu. Jenže Hitler se rozhodl přenechat toto teritorium Maďarsku, jehož armáda jej okupovala ve dnech 14.–16. března 1939. Česko-Slovensko tak přestalo fakticky existovat.

V úterý 14. března 1939 jel prezident Česko-Slovenska Hácha do Berlína, projevil přání mluvit s Hitlerem a Hitler s tím souhlasil. Hácha odjel z Prahy zvláštním vlakem a v Berlíně byl po dvaadvacáté hodině. Ale už předtím, aniž byl Hácha informován, začala německá vojska s okupací, večer 14. března obsadila Ostravu a další místa severní Moravy, po půlnoci přebrali v Brně moc místní Němci, nikde se nesetkali s větším odporem. Ve čtvrt na dvě 15. března vstoupili prezident Hácha a ministr Chvalkovský do nové budovy říšského kancléřství. Čekali je Hitler, Göring, Ribbentrop, Keitel a další nacističtí pohlaváři. Poté, co

Hácha pronesl pár smířlivých a devótních vět, mluvil Hitler. Pánovitě. Útočně. Nesmířitelně. Oznámil zkoprnělému Háchovi, že vydal svým vojskům rozkaz připojit české země k Německé říši. Vyslovil podmínky, Göring vyhrožoval bombardováním. Před čtvrtou hodinou podepsal Hácha s Chvalkovským a Hitler s Ribbentropem *Prohlášení německé a česko-slovenské vlády*, kde mimo jiné stojí, že prezident Hácha „klade osud českého národa a země s plnou důvěrou do rukou Vůdce Německé říše“, zatímco Hitler „vyjádřil své rozhodnutí, že bere český národ pod ochranu Německé říše a že mu zaručí autonomní vývoj, odpovídající jeho svébytnosti“.

Hitler v Praze

V šest hodin začala okupace celého zbytku Čech a Moravy. Německý tisk informoval: „V den vstupu německé armády do Čech a na Moravu vydal Vůdce pro Wehrmacht tento rozkaz: Česko-Slovensko se nachází v rozkladu. V Čechách a na Moravě vládne nesnesitelný teror proti německým národním druhům. Počínaje 15. březnem proto vstoupí svazky německých pozemních sil a letectva na české státní území, aby zde zajistily rovnoměrně život a majetek všech obyvatel země. Očekáváme od každého německého vojáka, že obyvatele obsazeného území nebude pokládat za nepřítel, ale že na tomto území jen jako nositel vůle německé říšské vlády nastolí únosný pořádek. Kde by byl vstupu vojska kladen odpor, budiž okamžitě zlomen všemi prostředky.“

Před devátou hodinou obsadila německá armáda v Praze ministerstvo národní obrany a krátce nato Pražský hrad.

V jedenáct hodin odjel Hácha s doprovodem z Berlína. Tou dobou byl Hitlerův vlak už na cestě do České Lípy, která je

součástí sudetské župy a tedy jakýmsi „pohraničním městem“. Z Liberce sem Hitler povolal župního vedoucího Henleina a jeho zástupce K. H. Franka.

„Dopoledne 15. března 1939 byl jsem Konradem Henleinem v Liberci vyrozuměn, že se máme oba dva dostavit k velícímu generálovi pancéřových vojsk von Höpnerovi do Litoměřic a spolu s ním odjet do České Lípy, kam za poledne přijede zvláštní vlak Adolfa Hitlera,“ řekl během poválečného vyšetřování Frank. „Jel jsem s Henleinem v autu k Höpnerovi a potom jsme společně odjeli na nádraží v České Lípě. Jak si vzpomínám, přijel Adolf Hitler zvláštním vlakem kolem čtrnácté hodiny, doprovázen větší družinou, v níž byli Lammers, Frick, Stuckart, Himmler, Daluge, Heydrich, generálfeldmaršál Keitel, Brauchitsch a další počet generálů. Höpner, Henlein a já byli jsme po nějaké době povoláni do salonního vozu k Adolfu Hitlerovi. Tam podal Höpner hlášení o situaci a postupu německých jednotek. Měl jsem dojem, že zprvu podle plánu zamýšlí Hitler pouze vykonat návštěvu u pochodujících jednotek, což vysvítilo ze zprávy Höpnera. Hitler však náhle pravil, zda Praha a Pražský hrad jsou již obsazeny a zajištěny, a rozhodl se, že ještě odpoledne pojedje do Prahy a přenocuje na Hradě. Obdržel jsem rozkaz, abych jel v čele vůdcovy kolony přes Mělník do Prahy. Jak si vzpomínám, dala se asi kolem šestnácté hodiny do pohybu ku Praze dlouhá kolona v čele s několika pancéřovými vozy a probíjela se sněhovou vánicí podél postupujících jednotek do Prahy.“ Připomeňme, že 3. října 1938 Frank vlastně vedl Hitlerovu kolonu z Aše do Chebu, když Hitler poprvé navštívil odtržené pohraničí. V nově vytvořené sudetské župě byl Frank „dvojkou“ po Henleinovi. A „dvojkou“ mu bylo souzeno stát se i nyní.

Zatímco Frank sedl do malého osobního auta, přikázán kolonu vést, Henlein cestuje ve voze s Hitlerem. Během jízdy jej Hitler žádal, aby mu doporučil vhodného člověka na jedno z čelných míst okupační moci. Henlein navrhl K. H. Franka. „Udělal to především proto, jak mně jednou řekl, že vůdce od něj očekával navržení muže, který pocházel z českomoravského prostoru a ve jmenování Franka viděl možnost, jak zamezit případným pozdějším konfliktům,“ uvedl po válce Hermann Neuburg, Henleinův zástupce v sudetské župě v letech 1943–1945.

Asi patnáct minut po sedmé hodině večerní byl Hitler na Pražském hradě. Zasedala zde česká vláda, ale to jej nezajímalo. O půl osmé přijel do Prahy vlakem z Berlína Emil Hácha a rovněž odjel na Hrad. Teprve v průběhu zasedání vlády se prezident a ministři dozvěděli, že na Hradu je spolu s nimi už nový pán. Situace vskutku hodná označení absurdní.

Během noci pak Hitler spolu s Ribbentropem a Stuckartem vytvořili státoprávní statut okupovaných zemí. Vznikl tak *Výnos Vůdce a říšského kancléře z 16. března 1939 o Protektorátu Čechy a Morava*, jenž má preambuli a třináct článků. Článek 5 pojednával o říšském protektorovi: „Vůdce a říšský kancléř jmenuje říšského protektora v Čechách a na Moravě coby ochránce říšských zájmů. Sídlem jeho úřadu je Praha. Říšský protektor jakožto zástupce Vůdce a říšského kancléře a jako pověřenec říšské vlády má za úkol dbát toho, aby byly dodržovány politické směrnice Vůdce a říšského kancléře. Říšský protektor potvrzuje členy vlády protektorátu. Říšský protektor je zmocněn dát se informovat o všech opatřeních vlády protektorátu a udělovat jí rady. Proti opatřením, jež by směřovala k poškození říše, může vznést protest, a jestliže hrozí bezprostřední nebezpečí, může vydávat nařízení, jež jsou ve společném zájmu nezbytná. Jestliže